

EEN VREEMD BERICHT

De bus stopt.

Ik stap in en ga op een eenpersoons plek zitten. Ik heb geen zin om met mensen te praten, en al helemaal niet met zo'n oudere dame die net doet alsof ze geïnteresseerd is in mij, maar die alleen over zichzelf wil praten. Ik zit nu op de middelbare school en kan prima mijn eigen weg vinden. Als iemand me op mijn zenuwen werkt, stap ik eerder uit en skateboard ik het laatste stuk van de route.

De bus vertrekt.

Mocht je je afvragen hoe ik eruitzie, dan kan ik je zeggen dat ik donkerbruin haar heb, ongeveer tot op mijn schouders; meestal heb ik een oversized grijs sweatshirt aan, een rokje en een paar Adidas Superstars, en heb ik rode oordopjes in. Ik luister bijna altijd naar muziek op mijn oude mobieltje. O ja, en ik ga vaak met mijn skateboard op stap, dat ook rood is, met gele wieltjes, een verjaardagscadeau van mijn oom. Ik woon bij hem, want hij is de enige familie die ik heb. Mijn ouders heb ik amper gekend, maar bespaar me je medelijden; ik heb een hekel aan treurige gezichten. Je zou kunnen zeggen dat ik een doodgewoon kind ben, maar dat klopt niet helemaal.

Ik heet Lia en ik ben een deuropener.

Nee, geen inbreker of zoiets; dat zou wat zijn. Ik kan in de hoofden van andere mensen komen. Nou ja, niet in hun hoofd, maar in een soort huisje dat ze in hun hoofd hebben. Zoals een bakstenen huis met ramen, maar dan anders.

Ik noem het gedachtehuisjes, die laten zien wie je echt bent. En ja, ook jij hebt een gedachtehuisje in je hoofd, al weet je dat misschien nog niet.

Pff, die straat is een ramp, ze mogen wel eens wat aan die kuilen doen.

Voor mij is het heel gemakkelijk om iemands hoofd binnen te gaan. Ik hoef die persoon alleen maar aan te raken en me te concentreren. Geloof me, het is bizar. Ik ben ooit in het hoofd van een reusachtige man geweest met een gedachtehuisje dat zo klein was dat je de schilderijen van de muren zwiepte als je je omdraaide. Ik weet niet wat dat betekent, dat moet je zelf maar bedenken. Ik ben zelfs wel eens in een huisje geweest waar alle meubels van chocolade waren en je ze kon opeten als je wilde, maar dat zou ik nooit doen. Ik heb altijd heel veel respect voor de gedachtehuisjes waar ik binnenga.

Mensen bewaren hun herinneringen en geheimen op een speciale verstopplek in dat huisje. Soms is het een gewone kast, maar soms is het ook een kluis. Het kan een hutkoffer zijn, maar ik heb zelfs wel eens geheimen gevonden in een schoendoos. Sommige mensen bewaren ze achter slot en grendel en sommige niet. Ik kijk er niet naar. Ik zou het wel kunnen doen, maar dat lijkt me niet goed, punt uit. Oké... ik kijk alleen als het niet anders kan. Dankzij mijn speciale kracht kon ik ooit een oud vrouwtje helpen dat in haar nachthemd over straat liep. Ik ging haar hoofd binnen en zocht tussen haar herinneringen naar haar adres.

Het lijkt geweldig om dit soort krachten te hebben, toch? Nou dat is het niet en daarom probeer ik ze zo min mogelijk te gebruiken. Eigenlijk om twee redenen:

Ten eerste: het geeft me een raar gevoel om zonder toestemming op het privéterrein van anderen te komen.

Ten tweede: als ik daarna weer terugkeer naar de echte wereld heb ik enorme hoofdpijn.

Wow, dit nummer van Taylor Swift vind ik echt supergoed!

Zoals ik al zei, kost het me geen enkele moeite om iemands hoofd binnen te gaan. Als ik je nu zou aanraken en me goed concentreerde, zou ik in dat van jou kunnen komen.

Maar soms, heel soms, tref ik een gedachtehuisje met een vergrendelde deur en dan is het moeilijker. En hoewel het me meestal wel zou lukken om die open te krijgen, ga ik er als een haas vandoor als ik zo'n vergrendeld huisje tegenkom, en wel hierom:

Ten eerste: Als mensen de deur van hun huisje hebben vergrendeld, willen ze waarschijnlijk niet dat er iemand binnenkomt. En ik heb je al gezegd dat ik geen inbreker ben. Jij gaat toch ook niet zomaar het eerste het beste huis binnen waar je langs loopt?

Ten tweede: Vergrendelde huizen geven me een rotgevoel. Hoe meer grendels ze hebben, hoe banger ik word.

De bus gaat vandaag heel langzaam.

Zolang ik me kan herinneren ben ik al zo. Eerst dacht ik dat iedereen hetzelfde was, maar later merkte ik dat dat niet klopte en dat mensen me raar aankeken als ik erover vertelde. Dus zeg ik maar niets meer. Het is al heel lang geleden dat ik het aan iemand verteld heb. Zelfs Lily, die zo'n beetje mijn beste vriendin op school is, weet het niet. Maar vandaag is er iets raars gebeurd. Daarom moet ik het aan iemand vertellen. Ik heb een briefje in mijn rugzak gevonden. Het was heel vreemd, het leek een warboel van woorden en letters. Eerlijk gezegd stond ik al op het punt om het in de vuilnisbak te gooien, maar toen ik wat beter keek, wist ik niet wat ik zag.

LOHAL LAI, NUK IJJ
DEUNER NEPONE?
NAD NEBBEH EW
EJ NIDOG.
MOK VINMADDAG
AN LOOSCH RAAN
ED OUEDTRAAST
NEMMUR HENDDRO-
ATCH.

Zet de letters van alle woorden in de juiste volgorde om het bericht te kunnen lezen.
Welk cijfer volgt er uit het bericht? Lees verder op die pagina.

